

Mythologia, Venise, 1567 - VI, 02 : De Aurora

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Venise, 1567 - X \[63\] : De Aurora](#)

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VI

[Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 02 : De Aurora](#) est une version augmentée de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VI

[Mythologie, Paris, 1627 - VI, 03 : De l'Aurore](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VI

[Mythologie, Lyon, 1612 - VI, 02 : De l'Aurore](#) est une transformation de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Venise, 1567 - VI, 02 : De Aurora, 1567

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 08/08/2025 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/874>

Présentation du document

Publication Venise, Comin da Trino, 1567

Exemplaire Munich (Allemagne), Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ) , Res/4
Ant. 50

Formatin-4

Langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination 169r°-170r°

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Aurore](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 30/04/2018 Dernière modification le 25/11/2024

more & calore solis illo eximio multa postea arborum plantarumque genera nasci solent. veruntamen ubi calor materiz facultatem supererit, non amplius est generationis, sed corruptionis autor. Succus autem qui vel e corporibus animalium vel ex arboribus extremus effluit, propter vim intimam expellentem crassior est, quare electrum ex illis arboribus tum primum lacrymantibus effluxisse dicunt. Fuerunt qui haec ad historiam prius detorquunt: nam omnes fabulae habent aliquam historiz partem tanquam fundamentum. scribit Zez. hist. 127. Phaethontem filium fuisse cum iisdam Regis, qui cum currum agitaret ad ripas Padri Celtarum flouii in flumen delapsus interierit, quem tanto cum animi mortore luxerunt sorores, ut flup de tactu sint, quare dicta sunt in arbores commutatae. Nam Plutarchus in Pyrrho post diluvium primum Thesprotorum & Molosorum Regem Phaethontem fuisse scribit: quem Lucianus in Dialogo de Astrologia Solis idcirco filium, currumque accepisse credidit, quia solis cursum primus apprehenderit. fuerunt qui Phaethontis fabulam inde detortam esse dicant, quod vastus cometa solaris natura in nonnullis locis tandem dissolutus intolerabiles effusus efficerit. Est enim ea cometarum natura, siue sic vapor circa sydera collectus, siue per se praelongus existat, qui paulatim extinatur, sine alia quavis de causa oriatur, ut siccitas, & effusus, & aquarum penuria consequatur, quia propensiores sunt ad inflammationes aeris vapores, quam ad pluviam. Quod attinet ad mores, deprimere nonnullorum arrogantium per haec voluerunt, qui nihil sibi non tribuant, nihilque se necesse propter nobilitatem arbitrantur; quae arrogantis homines plerunque trahit in magnas calamitates. At nunc de Autora dicamus.

De Aurora.

Cap. II.

Auroram filiam fuisse Hyperionis ac Thiz, Solisq; & Lunae sororem, declarauit Hesiodus in Theogonia his carm.

Baet d'Heis et piste, Aurora piste et hys, 30
d'el, et mazze l'enzelones qanis
Alaz' en et d'el, et d'pate l'pate igues,
T'vot' l'enzelones qan piste le piste t'vot'.
Thia parit solem magnum, Lunamque nitentem,
Auroram, que seit lucem mortalibus aliam.
Celicolisque Deis cunctis; Hyperionis almi
Semine concepit nanque illos Thia decora.

Alli Titanis & Terra filiam esse Auroram crederunt. Hanc solis praeuiam, sicut Aurora primum luciferum, dixerunt antiqui: quippe cum solem citio oriturum nuntiet mortalibus, vixit Orpheus in hymno in Auroram;

Auram Sunu trentu diuini pudente
Nuntia Titanis celesti, lateq; nitentis.

Huic digitos roseos tribuit Homerus propriet colorem rubieundum, aut sub rubentem, quam in aurea sede vehi dixit in hymno in Venetum;

de'zal' t'heis xper'zle et t'p'ne'zle d'z
d'z t'p'ne'zle v'ne'zle l'p'ne'zle d'z t'p'ne'zle
Ut vestra de gente parem Diis, aurea sedes
Quam vehit, atripuit Tithonum Aurora maritum.

V u Fabulati

Quae tunc pluvia datus est. Etiam si quis datur
Non diu pectore vultu, non iugis, nullus quicunque
Tremperet dum, nesciret, qui deinceps perducebatur.
Qua gaudet mortale genus, vitare nec vultus.
Conspectum vult divus tuum. cum fluctibus exis.
Exeunt & somnum ciliis, latitantes ubique
Serpentumque hominumque genus, volucresque serpentes.
Quaque colunt altas spumosi marmoris vndas.

Hec illa sunt, quae de Aurora fabulose prodita sunt ab antiquis. Hanc Thiz
& Hyperionis filiam arbitrai sunt illa de causa, quia divina bonitate ita fla-
tuente lux e sole ad mortales manet, quid enim commodi habemus, quod
hominibus a Deo non sit? Hanc alii Terra filiam & Titanis, alii nuntiam
Titanis vocarunt, & ex oceano emergere crediderunt, quia nauigantibus
ex vnda, aut in planicie existentibus e terra exire appareat, & e luce solis
quem antecedit. Nam oculorum scies ad certum interuum pro facultate
naturali locorum distantiam metiri potest, at hallucinatur præterea ob im-
becillitatem & ob molem aeris inter aciem & distantia corpora interiecti,
qua spectantur, quare si quid longinquum metiri velimus, adhibenda sunt
optice instrumenta, aut aliqua oculorum aciem adiuuanta & coarctantia.
Efficit igitur turbidi aeris natura & surgentium assidue vaporum ut candida
lux solis his interiectis, cum tenuis illa adhuc sit, ut rubicunda & rosea Au-
rora videatur; quare roseum colorem, & roseos digitos & auream sedem, &
rubentes equos illi attribuerunt, qui uidem sunt & solis, propter celerita-
tem motus illi currus concessus est. Hanc niueos equos habere alii dixe-
runt, non ad surgentes vapores, sed ad ipsius lucis natum intuentes. et
nunc dicatur de Memnone.

De Memnone.

Cap. III.

30

Memon fuit Aurora Tithoniæ filius, qui habuit fratrem ex iisdem pa-
rentibus Emathionem, ut ait Apollodorus lib. 3. Hesiodus in Theog.

Tithonē δὲ τοις πάντας χαλκευτής,
Αἴθιος δεκτός, καὶ καλέσας.
At Aurora parit Tithono Memnona fortē,
Aethiopum Regem, Regem simul Emathionem.
Hunc natum esse Thebis tessellatur Dionysius in Situ orbis in his;

Δέκα δέκα Ιπποίς επιτάσσεται,
Δέκα δέκα λεπρούσσεται, τὰ πάντα
Μίαντος αὐτούς θεοῖς διατίθεται.
Nam quicunque colunt Thebas & moenia clara,
Thebas ogygia He stompylas hic ubi Memnon
Surgentem capit Auroram complexibus arctis.

40

Strabo tamen lib. 15. Cissiam marrem Memnonis vocatam fuisse scribit.
Hunc Aethiopum fuisse Regem, & ex Aethiopia ad bellum Troianum, vel
potius e Sulis Persarum civitate venisse ait Paus. in Phocenium rebus nam
omnes illas nationes Memnon ante bellum Troianum debellauerat, quae
medio fuerunt usque ad fluviū Chœspem. Memorix prodidit strabo

Vñ 2 lib.